

Inspecteur Sarti

De moord in de **KLEEDKAMER**

Loriano Macchiavelli

Korte lontjes

‘Weet je wat we doen?’ zegt Antonio.

Felix antwoordt niet, want de vraag van zijn collega, die naast hem in de Fiat 128 zit, komt onverwacht. Hij mompelt iets en blijft geconcentreerd naar de weg kijken. Inspecteur Sarti kijkt op het klokje in het dashboard en zegt nog eens: ‘Weet je wat we doen?’

We gaan naar het honkbalveld.’

‘Wat doen, Tony? Het is toch geen zondag? Er is niet eens training vandaag.’

‘Alsof de training jou wel interesseert.’ Sarti beslist kortaf: ‘We gaan. Moet je me nu altijd tegenspreken? We gaan.’ Hij kijkt nog eens op het klokje en zegt: ‘Ik ben hier de baas, als je dat nog niet wist.’

‘Weet ik, weet ik, Tony.’

‘En noem me niet steeds Tony. Ik heet Antonio. An – to – ni – o!’

Agent Cantoni geeft richting aan naar links. Hij kijkt in het achteruitkijkspiegeltje want je weet maar nooit: sommige mensen kunnen echt niet rijden. En hij mompelt: ‘Volgens mij heeft ie z’n dag niet.’

‘Mompel niet, hoor je? Mompel niet als je tegen me praat.’

Er is geen training en inspecteur Sarti is chagrijnig. Hij troost zich met het partijtje honkbal dat een groepje jongens op het oefenveldje speelt. Honkbalkleding hebben ze niet. Er hangen rafels aan hun handschoenen en hun ballen doen niet mooi

“paf” wanneer ze de *bat* raken. Dat “paf” waar de toeschouwers van uit hun dak gaan en waardoor ze opspringen om te kijken waar de bal heen vliegt. Hoog de lucht in, en dan weer naar beneden, tot over het hek. De ballen van de jongens doen “plop”, alsof er water in zit.

Bij het thuishonk staat de scheidsrechter, een van de jongens zelf. Net als bij de voetbalwedstrijdjes op zelf uitgezette veldjes van jongens in de buitenwijken, zijn ze om de beurt scheidsrechter.

Antonio vindt het toch leuk. De jongens zijn best goed. Vooral die ene. Hij is mager als een lat, met benen als strosrietten, maar hij is wel sterk. Hij springt naar alle ballen die binnen een bereik van tien meter komen. De *shortstop*, voor wie iets van honkbal weet.

‘Eens kijken wat hij met de knuppel kan,’ broemt Antonio als de lat naar het slagperk loopt. De *catcher* neemt de jongen in de maling, dat hoort bij het spel. Bij de eerste paar worpen, die hij laat gaan omdat ze *wijd* zijn, negeert de magere lat het geklier. Hij knijpt de bat haast fijn tussen zijn vuisten. Dan is er een pauze. De *pitcher* strijkt met de bal door zijn handschoen. De pichter en de catcher, die bij hetzelfde team horen, kijken elkaar grinnikend aan en ze lachen de lat uit. Plotseling heft die zijn knuppel op en slaat de catcher op zijn rug. De arme jongen gilt het uit en rolt over de grond. De klap was niet mis. En er zouden er nog meer zijn gevallen, als de andere jongens zich niet op de lat hadden gestort.

‘Stop! Waar zijn jullie mee bezig?’ roept inspecteur Sarti. En hij probeert de jongens uit elkaar te halen. Het lukt hem niet. ‘Stop, zei ik, verdorie!’ Maar het is als tegen de wind praten. ‘Felix! Waar zit je verdorie! Felix Cantoni, kom hier en help me!’

Agent Cantoni zit in de Fiat en leest de krant. Hij hoort niets.

‘Zo, leg nu maar eens uit wat jullie twee in vredesnaam bezielt. Begrepen?’ zegt inspecteur Sarti als hij de jongens een beetje heeft kunnen kalmeren. ‘Wat is dit voor manier van honkballen?’

De catcher ligt nog steeds op de grond te kermen.

‘Ik breng je zo naar het ziekenhuis,’ zegt Antonio terwijl hij de lat bij zijn lurven houdt, zodat die niet ontsnapt. Met hem heeft hij nog een appeltje te schillen. “Ziekenhuis” blijkt een toverwoord. De geslagen jongen schudt heftig van nee, en om te laten

zien dat het echt niet nodig is, staat hij op en loopt een stukje.

‘Niks aan de hand. Wat moet je van me? Ik heb niks.’

‘Fijn,’ zegt Antonio Sarti. En dan tegen de lat: ‘Jij hebt nogal een kort lontje, geloof ik. Ik breng je thuis en dan spreek ik een hartig woordje met je ouders.’

‘Bemoei je liever met je eigen zaken.’

‘Toevallig zijn dit mijn ...’ begint inspecteur Sarti. Maar in plaats van zijn zin af te maken, sleept hij de jongen mee naar de auto.

‘Jij bent er ook nooit als het nodig is, hè?’ zegt hij tegen zijn chauffeur, terwijl hij de jongen op de achterbank duwt en ernaast gaat zitten.

‘Waar woon je?’ vraagt hij.

‘Ik kan wel alleen.’

‘Zeg, egootje. Als je denkt dat je indruk op me maakt met die stoere praatjes, heb je het mis. Ik ben wel wat meer gewend. Nou, waar woon je? Hoe heet je? Waarom heb je die arme jongen geslagen? Wat had hij je misdaan?’

‘Tjonge, wat een hoop vragen. Wat was de eerste ook alweer?’

Inspecteur Sarti doet zijn mond open om iets te zeggen, maar de radio houdt hem tegen.

‘Attentie, attentie auto 26. Direct naar het park. Een groepje skinheads slaat een meisje. Er zijn waarschijnlijk gewonden. Attentie ...’

Antonio gilt in de microfoon: ‘Hier auto 26! We zijn onderweg! Met hoeveel zijn ze? Stuur alvast een

ambulance.'

Agent Cantoni heeft de motor intussen gestart en de auto glijdt over het asfalt. Hij schreeuwt: 'Moeten we die jongen meenemen, Tony?'

'Waar wou je hem dan laten? Bovendien wil ik zijn ouders spreken.'

'Moet de sirene aan, Tony?'

'Ja, doe maar. Dan horen ze ons tenminste aankomen en kunnen ze alvast wegrennen.'

De overval in het park is niets nieuws. Tegenwoordig dan. Twee jongens met kaalgeschoren hoofden en leren jacks houden een donker meisje vast en trekken aan haar kleren. Een derde zwaait met een mes om de voorbijgangers op afstand te houden. Als hij de Fiat 128 ziet aankomen, waarschuwt hij zijn maten. De drie springen op hun motoren en tegen de tijd dat de Fiat 128 op de *plaats delict* stilsthoudt, zijn zij al weet-ik-hoe-ver.

De lat wil ook uitstappen.

'Nee, grapjas, jij blijft hier op mij zitten wachten.' Inspecteur Sarti duwt hem terug de auto in en beveelt zijn collega: 'Doe de portieren op slot. Ik wil hem hier als ik terugkom.'

Een mooie zondagmiddag, een spannende honkbalwedstrijd. Maar dan wordt in de kleedkamer van de honkbalclub een dode man gevonden. In plaats van van de wedstrijd te genieten, moet inspecteur Sarti ineens aan het werk. Hij staat voor raadsels: iedereen lijkt verdacht, niemand heeft een alibi, niets klopt. Als dan ook nog de jonge Spriet vermist wordt en inspecteur Sarti voor zijn leven vreest, dringt de tijd om de zaak op te lossen. Als dat maar lukt ...

'Dit is eindelijk een echte detective!'

Massimo

Lees ook:

www.lazeta.nl

Thema: detective, spanning, humor

NUR: 283

